

Øjebliksbilleder fra musikterapien

Serien **ØJEBLIKSBILLEDER FRA MUSIKTERAPIEN** er en serie i *Tidsskriftet Dansk Musikterapi*, hvor vi viser små klip fra hverdagen. Det er små historier, der viser de stunder, hvor musikterapien skaber glæde, autonomi, skønhed, kontakt eller selvværd hos vores klienter. Stunder, der tænder lys i øjnene blandt nogle af de mennesker, som har det allersværest i vores samfund. Formålet er at give plads til konkrete øjeblikke i musikterapien uden en hel masse forhistorie og analyse. Historierne kan både fungere som inspiration til den gruppe af læsere, der ikke har førstehåndserfaring med musikterapi, og være en påmindelse til os, der praktiserer musikterapi dagligt, om hvad der driver os i vores arbejde.

Skriv gerne og del én eller flere af dine gode historier fra musikterapien. Så bringer vi den her i bladet. Vores indbakke er åben:

tdm.redaktion@gmail.com

Natasja Matthé

cand.mag. i musikterapi,
ansat på Psykiatrisk Center Amager
@ natasja.matthe@regionh.dk

”Jeg ville ønske at den var dobbelt så lang”

Agnete er indlagt på et lukket psykiatrisk afsnit. Hun har en skizofrenidiagnose og er i slut halvtredserne. Hun har oftest mange ting på hjertet, positive såvel som negative, hvilket resulterer i lange talestrømme med højt volumen. Det kan være svært for Agnete at begrænse disse talestrømme. Hun har tit svært ved at holde fokus på samme aktivitet i længere tid, og det kan også være vanskeligt at motivere hende til aktiviteter. Normalt deltager hun i den ugentlige fællessang og efterspørger også selv særligt denne aktivitet i løbet af ugen.

Det er onsdag eftermiddag. Jeg sidder og spiller fællessang i gården. Solen skinner, et par patienter sidder og lytter med, og jeg er så småt nået til de sidste sange for denne gang. Jeg får øje på Agnete, som kommer gående ned ad afdelingens gang i fællesmiljøet. Jeg siger hej til hende mens jeg spiller videre.

Agnete responderer ikke. Hun har været på udgang, og har derfor ikke været i afsnittet, da ugens fællessang begyndte. Hun virker meget urolig, taler højt, går frem og tilbage på gangen. Hun virker ikke umiddelbart til at være interesseret i musikken. Da Agnete ofte er med til fællessang, kender jeg til hvilke sange hun plejer at ønske og kender. Jeg begynder derfor at spille den sang som hun vælger hver gang, Hotel California. Uden at spille et instrumentalt forspil begynder jeg at synge lyrikken og spille guitar for at fange Agnetes opmærksomhed inden hun går for langt væk i miljøet. Efter et par linjer i verset bevæger Agnete sig ud i gården med lys i øjnene og siger ”Ej Natasja...” Hendes ansigtsudtryk bliver mildt. Hun stiller sig en meter lige foran mig og holder øjenkontakten og smiler mens hun synger med på sangen. Agnete synger nærmest et ekko af min sang og virker til at have svært ved at huske teksten af sig selv. Jeg forsøger derfor at støtte hende i at kunne blive i sangen ved at synge sangen langsommere og mere artikuleret. For at strække dette øjeblik, og for at regulere Agnetes arousal ned, sætter jeg yderligere tempoet ned. Da sangen slutter, smiler Agnete endnu mere og siger ”Jeg ville ønske, at den var dobbelt så lang. Ej den er så god, skat”. Herefter går Agnete rundt i gården, mens hun er med til resten af fællessang og vælger de sidste sange for denne gang.